

HERFSTWIND.

(Tao Chen).

Herfstwind verdrijft de witte wolken.
Ganzen trekken langs het leege zwerk.
Nog geuren chrysanthen en bloeien orchideeën.
Kon ik mijn vroegere lief nu vergeten
Bijna was ik gelukkig,
Met mijn bloemenboot op de Fenrivier,
Wit schuimt de stroom langs de boeg,
Fluit en trom houden maat met den riemslag.
Onder 't rumoer broeden sombre gedachten:
Jeugd jaagt voorbij, dood staat onwrikbaar.

HERFSTNACHT.

(Anoniem).

Achter den herfst ademt de geest der koude:
De Noordewind verkillend, verdorrend;
Mijn leed is groot genoeg voor lange nachten.
De sterren staan voor mijn starende oogen.
Ze zagen de maan vol den twaalfden dag,
En zijn gelaat bleek, den twintigsten dag.
Een vreemde uit het verre land kwam tot mij.
Hij haalde uit zijn kleed een langen brief
Die aanhief met: vergeet mij niet.
Het blad was verder leeg; aan 't eind
Stond: voor eeuwig vaarwel.
Ik borg hem in de plooi van mijn gewaad.
Drie jaren lang verbleekte het schrift niet.
Mijn hart is leeggebleven als de brief.
Zul je het weten of vermoeden?